

Töredékek egy drámából

1. A vándor

Tíz év után mi hozott ide vissza?

A vattacukor-felhők a gyerekkor
egén, melyektől émelyítő lett az ünnep?

A vendéglő, ablakain ma is
a piszkos fehér függönyökkel, melyeken úgy üt át
a rózsaszínű fény, mint zsírpapíron a hús leve?
Ezek a dombok, e szőlőkarókkal átütöttek,
Szent Sebestyénként agyonnyilazottak az alkonyatban?

Emlékezem telekre, amikor
az utcákon végig disznósivalkodás, csorgott a véres
lé a kapuk alól, átvöröslött az árkok
iszapja, mintha a város érrendszerét
láthattam volna kitakarva, jártam borzadállyal
kisfiúként, könyvekkel a hónom alatt,
félve kutyáktól, az utcabeli gyerekektől,
zongoraórákról szökve, rettegve egy elvesztett tízforintos miatt,
amivel a boltba küldtek, és otthonról visszakergettek: keresd meg!
és sírva túrtam föl a havat lépésről lépésre, hasztalan...

Tíz év a várótermek füstjében, alvások elgémberedett
bokrok alatt és ébredések idegen
ágyakban a konyhából áradó rántottaszagra,
hazug búcsúszavak az éjszaka
átverítékezett hálóingekbe nyomva arcomat,
szétázott képeslapok: városok a hajnal párájában, távolodva...

És vonatok, vonatok, záporok szívverése a piszkos
ablakon, mintha egy tiszta, fiatal lány
futna utánam a téltől még fölmart mezőkön,
sírva, csattogó szandálban, ázottan csapdosó
hajjal... de akárhol
szálltam le, csak a várótermek füstje, az olajos padlón

szétdobált csikkek, söröskupakok, papírfoszlányok – a Tejút meggyalázott térképe fogadott.

2. Mária Magdolna, bolond öregasszony

Kétezer esztendeje várok reád, Uram.

Hajamat ha kibontanám, immár a pokol fenekéig érne.

Ó, jaj, ha egyszer, mint harangkötelet, megrángatja a Sátán!

Oly kínok zendülnek meg bennem, hangom kiveri

a holtakat a földből, az elrejtett ezüstpénz

sírijából, mint csillagköd, szétfröccsen az Űrbe.

Fekete szoknyás harangodat, Uram, inkább repessz meg!

Mert megreped a Föld szíve, ha én megkondulok.

De nem hallgatsz reám, elfordult éntőlem a Te

orcád, mint írásos felére perdült pénzdarab,

és vésete kibetűzhetetlen, – akár a telihold

a hajnal párájában, csak homálylik...

Templomod küszöbén várok reád, Uram, és kétezer

esztendőm virradatain öt sebed pírja átszivárog.

3. Az idegen a hófúvásban

Fellázkodt angyalaidat

égetted el, Uram, mennyei krematóriumodban? Fehér

hamvaikat szórtad az Űr

hidegébe, hogy forgószélként kavargva

lecsapjanak a földre?

Csontízű ez a hófúvás,

csontszilánkok marják fel arcomat, kiégett szárnyak

fehér pora a nyelvemen, angyalaid

olvadnak széjjel rajtam – vergődöm, Uram,

mint pokolbéli tűz. Szám csontot őrlő malom. Elsüllyedek

a paradicsom kihűlt hamujába. Ujjaim

tojásból kibújt kígyók, tekeregnek

angyalhajban, mely az irtózattól megőszült.

Féreggé lettem a fehérség

tömegsírijában, féreggé, aki

zabál, míg meg nem mérgeződik, fulladozva...

CSAK ANNYI CSÖNDET ADJ, HOGY
BELÉDERMEDJEK, ISTEN!

1978 / Tiszatáj, 1979 / 2

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)